

Fins els rius de Catalunya...

EL BE NEGRE

SETMANARI SATÍRIC.

...han d'anar a parar al March?

Any IV - Núm. 141

Barcelona, 21 de febrer de 1934

Preu: 20 cèntims

EL TUSSO NEGRE per al senyor Guerra del Río

EL BE NEGRE, que deixant de ser la concessió del seu Tussó la setmana passada ha demostrat que no prodiga aquesta condecoració sense to ni so i pel sol gust de donar, avui pot, i no solament pot, sinó que deu reprendre la tradició setmanal de penjar dels colls l'honorífic collar que a cop cada vuit dies dona honor a qui el rep i satisfacció a qui el dona i a qui ho sap.

Per això avui és gran la nostra alegria de poder penjar-lo al coll, no essent possible de fer-ho per ell, al ministre d'Obres Públiques senyor Guerra del Río, pel noble gest que ha tingut en ressuscitar l'acreditada institució de la dictadura amb l'eufònic nom de Confederació Hidrogràfica del Ebro.

No és pas però aquest sol mèrit el que li guanya el nostre favor i el ja mercedor de l'acció de la nostra justícia, perquè el senyor Rafael Guerra del Río té un historial radical ben fonamentat i ben aprofitat. Canvi de posicions, com el tabac de l'Arrendatària, pot dir que era la compensació del tabac mallorquí de contraban del galleg Miliani. Com ell, però, portava l'estarrufat bigoti — espill de l'ànima —, i com ell fou regidor — regidor i radical no és poc dir — de l'Ajuntament de Barcelona.

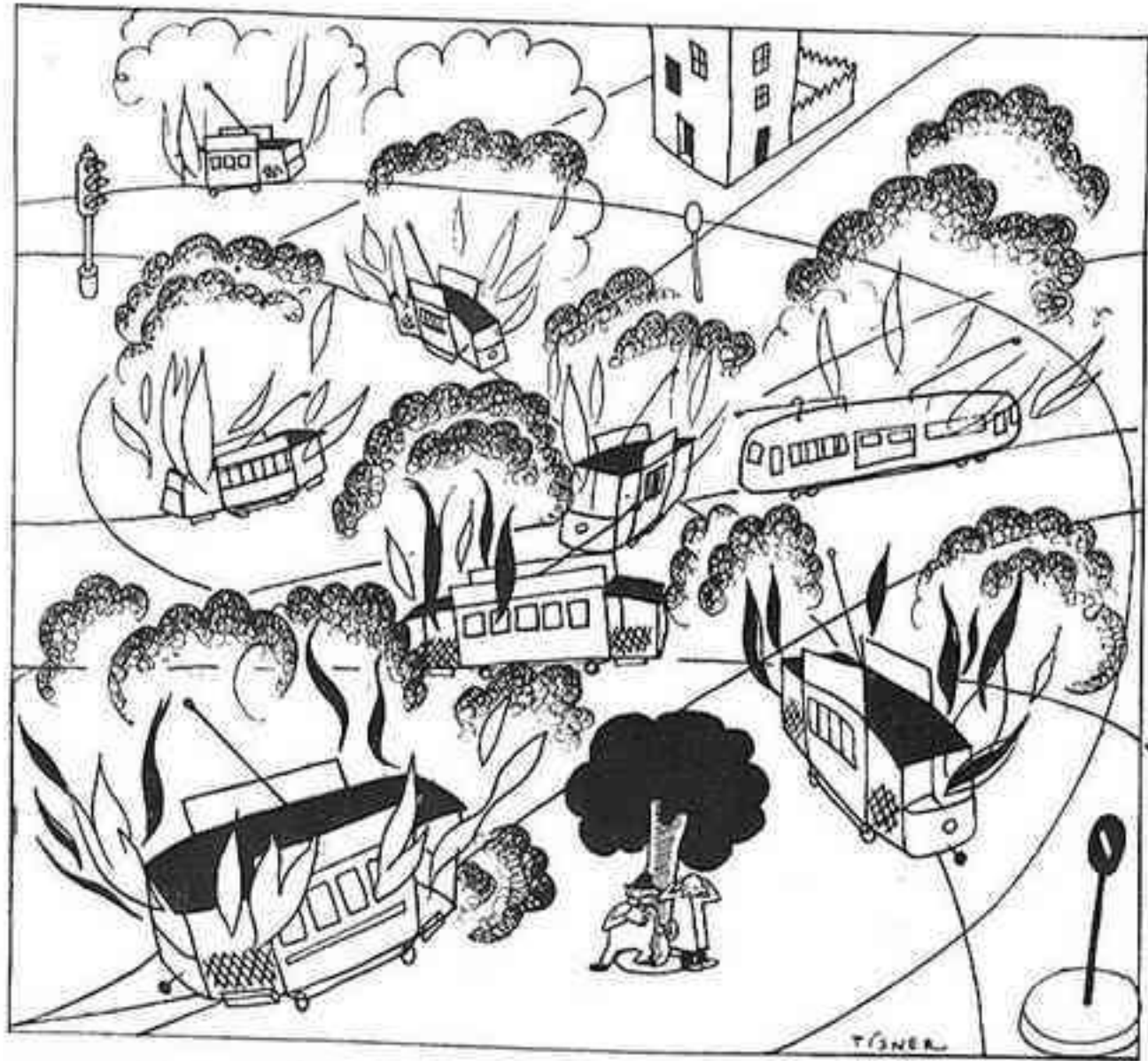
A l'inveç de l'Emiliano, però, infidel al bigoti, se'l tallà, i amb ell tallà les relacions amb els sindicalistes dels quals havia estat aferriat defensor, per actuar en el camp de la burgesia radical.

La República, treient-lo de Barcelona no ens féu cap favor, perquè el portà al Govern de la República, i per si no ho sabíem prou, i confirmant la dita de «La Marina», que con la ausencia crece más, ens ha regalat ara el decret de la Hidrogràfica i si ens descuidem ens regalarà totes les limitacions que pugui, i, home d'esquerra en el Govern de dreta del senyor Lerroux, ens prendrà amb l'esquerra tot el que el Govern no ens hagi pres amb la dreta. I és perquè el poble el reconegui pel collar, que EL BE NEGRE li confereix. I perquè si no li donéssim també se'l prendria.

Llegiu, a la pàg. 2, El compte de la vella

Prieto. — Quina gent, aquests de Viena! Serra Moret. — Jo fins penso que no són socialistes...

—I per què no esperen el dia de Sant Josep per a fer tota aquesta crema?...

Als Ferrocarrils Catalans els vaga de vagar

Igualada, 16. — Un propi arribat a peu de Barcelona ha portat la notícia d'haver-se declarat la vaga dels Ferrocarrils Catalans. Immediatament, com que estava molt cansat, n'ha sortit un altre a avisar els ferrocarrils catalans que es trobaven pel camí. Hi ha expectació a l'estació. — *Corresponsal.*

Igualada, 17. — Un recader que ha arribat a peu ha anunciat que la vaga dels Ferrocarrils Catalans estava resolta.

Ha sortit un propi a peu a recórrer la línia per veure si hi havia algun tren aturat i avisar-li que ja podia marxar.

S'espera que tot anirà bé. — *Corresponsal.*

Igualada, 19. — Han arribat tres trens que no s'havien assabentat que hi hagués hagut vaga. Com que no n'havien fet, s'hi han declarat per posar-se a l'hora.

Al mateix temps han arribat quatre trens que ja havien fet la vaga i seguiran, per tant, prestant servei. Es creu que això portarà grans perturbacions en els mercats. — *Corresponsal.*

Barcelona, 20. — A conseqüència de la vaga dels Ferrocarrils Catalans es tem que hi hagi un crac en les accions d'encenalls i carbonilla.

Aquest matí, a Borsa tothom procura cobrir-se perquè, a més, hi havia un corrent d'aire. — *Corresponsal.*

La barba de Renaudel i la de Domènec de Bellmunt

Segons contava Mirador en el seu darrer número, el nostre amic Domènec de Bellmunt va apuntar-se l'altra setmana un remarcable èxit entre el grup de periodistes que fan informació al Parlament Català, a propòsit de la visita que va fer-hi Renaudel.

—Aquest, Renaudel?—digué en Bellmunt, escèptic—. No ho ha estat mai.

—Per què? —Perquè no porta barba. El bonic del cas és que Renaudel no n'ha portat mai de barba.

Però encara és més bonic el que va passar abans d'ahir. En Domènec de Bellmunt anava pel carrer de la Canuda i es va creuar amb dos transeünts.

—Mira, en Domènec de Bellmunt—digué un—. —En Domènec de Bellmunt?—féu l'altre, sorprès—. No ho ha estat mai.

—Per què? —Perquè no porta barba. La discussió s'anima; que si Domènec, que si barba, que si Bellmunt, que si afaitat, la cosa no acabà a plantofades perquè en darrer terme, un dels disputadors es tragué de la butxaca el magnífic document gràfic que tenim el gust i l'honor de reproduir.

Ara les coses estan clares. La barba que trobava a mancar en Bellmunt no era la d'en Renaudel, sinó la seva pròpia.

Fronts únics

El Front Únic de la Guàrdia Urbana — una de les poques corporacions barcelonines que encara no tenien el front de moda — ha acordat no sotmetre's a les reformes del senyor Vachier si abans no se'ls augmenta el sou.

Aquest acte de disciplina ha estat molt ben vist a les altes esferes i no seria estrany que d'aquestes resultes aviat poguéssim gaudir d'un altre front únic: el dels components de la Guàrdia Urbana.

La campanya tendenciosa de «La Veu», iniciada amb la presentació de «Lady Lou», acaba amb la implantació de la política noucentista

La Generalitat traslladada al Palau de la Música Catalana. — El nou Govern de barbes. — En Cambó es un jove que promet

La persistència amb que *La Veu del Vespre* parlava dia darrera dia de l'estrena de *Lady Lou* al Coliseum, hauria hagut de fer obrir una mica més l'ull al Govern de la Generalitat i als alumnes de l'Escola de Polícies de la Generalitat. Era una cosa sospitosa del primer moment que un diari de costums tan morigerats, amb un consiliari com Mossèn Manuel Brunet, d'una tan acreditada intranquilitat i un censor tan sever com Fra Manuel de Montoliu O. K., presentés un film com *Lady Lou*, dedicat als afiliats de la Lliga, mentre el redactor de religioses del mateix diari, el pecador Joan Costa i Déu, convidava el Govern de la Generalitat a una funció al Barcelona, on, en nom de l'Associació de Periodistes, es representava *La Mala Ley*, de Linares Rivas.

Ningú, de moment, no va donar-se compte de la mala intenció de la cosa; però tothom sap com quan varen tornar els insensibles consellers de la Generalitat a aconsellar a la Generalitat, es trobaren amb el cop donat.

Com es donà el cop

Amb un dispendi, la Generalitat, com mai vista, la Lliga en massa va respondre com un sol home i com una sola dona la crida del senyor Abadale, de *La Veu*, i envaï dividres a la nit el Coliseum, disposada a fer el que calgués i, si tan calia, a sacrificar-se o sacrificar al qui fos, amb preferència, naturalment, això darrer.

Encara que ni el senyor Cambó ni el senyor Ventosa no explicaren de què es tractava, el distinguit i atapeït públic, tot seguit de veure que els «Juniors» sortien vestits del 1900 i cantaven romanços, anaven de bracet i ballaven el «Vals de las Olas», comprengué de què anava i es preparà.

Així fou com, en acabar el film *Lady Lou*, en el qual Mae West ensenyava a la secció femenina de la Lliga la tècnica de les contemporànies del senyor Duran i Ventosa, el públic, excitadíssim, sortia al carrer decidit a tot.

La multitud, compacta, es dirigí pel carrer de les Corts Catalanes al Passeig de Gràcia i d'allí, entre visques i moris, al local de la Lliga.

El senyor Cambó se'n anà a la porta per obrir-la, però es trobà amb que no portava la clau, i com que a dintre no hi havia ningú perquè tothom havia anat al cinema — un dia és un dia — i el conserge també (però a l'Iris):

—Pam! Pam! — féu el senyor Cambó, picant al vigilant.

Però com si hagués estat una consigna esperada, la multitud li contestà amb una ovació frenètica i dempeus. Aquesta ovació, repe-

tida cinc vegades perquè el vigilant no venia, perquè es pensava que era una ovació en comptes d'una crida, excità encara més els ànims, i aquests, sense esperar més, es dirigiren Passeig de Gràcia avall.

Sense saber-se com, aviat aparegué al cap de la manifestació una bandera catalana. Veure-la i arrufar el nas el senyor Cambó tot fou u.

—Ves, que no comprometin — digué el senyor Joaquim Maria de Nadal.

El senyor Joaquim Maria de Nadal, a cops de colze, ajudat per Mossèn Manuel Brunet, que s'hi feia a cops de calze, arribà a la bandera i d'una revolada l'arrabassà al que la portava i se la menjà.

Immediatament, sentint-se més segurs, la manifestació va seguir. —Anem a *La Veu*! Anem a *La Veu*!—criava la multitud.

—Què hi voleu fer? — preguntà esperat el senyor Abadale i Vinyals.

—Volem canviar el rètol a *La Veu del Vespre*! Visca en Domènec i Muntaner!

—Hem d'ésser moderns!—crià el senyor Abadale i Vinyals, hipocritament.

—Visca el 1900! — bramava la multitud. — Visca Mae West!

—Ja els tenim nostres! — va dir fregant-se les mans el senyor Duran i Ventosa al senyor Ventosa i Calvell—. Ara ja ens podem apoderar de la Generalitat.

—De la Generalitat? I l'ordre públic? No veieu que l'ordre públic està en mans de l'Esquerra?—observà esperat el senyor Triès de Bes—. Els escamots, els mossos d'esquadra i els alumnes de l'Escola de Polícies ens desfaran!

—Ja ets ben ase, ja-li digué el senyor Duran i Ventosa—. Per què et penses que hem tornat al 1900? —I, dirigint-se a la multitud—: Al Palau de la Música Catalana!—ordenà.

I trip trap, trip trap, uh uh uh, trip trap, Visca Cambó! Viscaaa...! trip trap, uh uh uh, trip trap, Visca Lerroux! Viscaaa...! trip trap, trip trap, uh uh bss bss, trip trap, trip trap, trip trap, Visca Mae West!! Viscaaa...! la manifesta-

ció arribà al Palau de la Música Catalana, obriren les portes i es precipità a dins.

El saló quedà ple de gom a gom. Pujaren a l'estrada els prohoms de la Lliga i uns quants ancians desconeguts.

—Té—digué un prou—. Em pensava que eren morts.

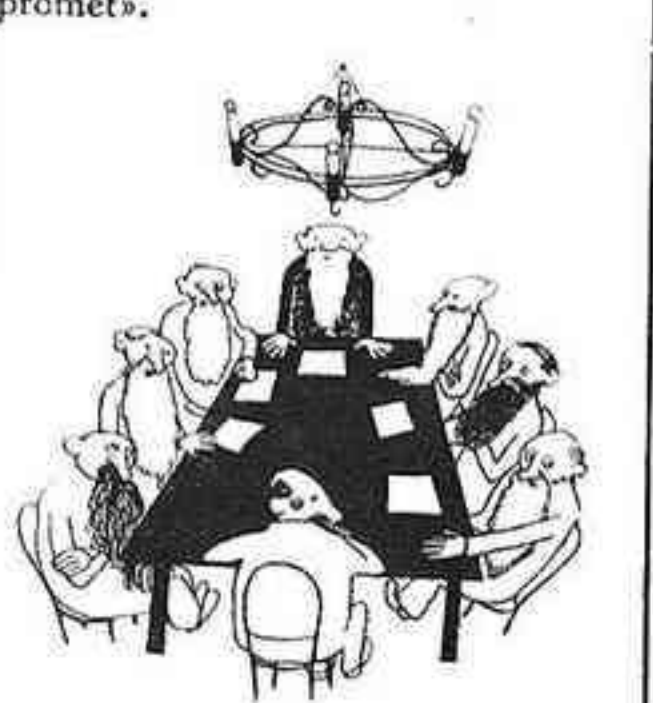
—Calla, ximple!—li observà el senyor Triès de Bes.

—Senyores i senyors—començà el senyor Abadale—. Los hen convocat en aquest lloch y no en cap altre perquè nos ha semblat lo més apropiat pera la renovació que ens proposem del moment polítich català. Ja han passat aqueixos temps de política moderna y demagógica. Es precis tornar a la política modernista y per això vos hem portat an aquesta casa o millor dit Palau del nostres amors y dels nostres bons temps.

«Ab la vostra disciplina y la vostra assistència a l'acte d'avuy hem vist ben clara la vostra adhesió als nostres ideals de modernisme ben entès pues si no ho fos no el voldríem ni regalar.

«Es per això que per imposario nos hem apoderat del govern de la Generalitat pera governar Catalunya segons les nostres interessos, tan respectables com los nostres ideals.

Una gran ovació coronà aquestes paraules. Tot seguit el senyor Francesc d'A. Cambó i Batlle va fer un discurs que fou molt favorablement comentat. Foren moltes les persones que, mentre parlava, deien: «Molt bé, molt bé; aquest jove hi toca», o bé: «Aquest noi promet».

Acabat el discurs del senyor Cambó i Batlle, el senyor Abadale va dir que s'anava a votar el President de la Generalitat, i després de parlar una estona en veu baixa la presidència, el senyor Cambó, que era el més jove, anuncià que havia sortit elegit el senyor Maluquer i Viladot (ovació dempeus).

Immediatament el senyor Maluquer i Viladot agrupà al volt seu la presidència, i després, amb veu feble, anuncià que havia quedat format el Consell de la nova Generalitat, del qual formarien part els senyors Francesc Matheu, Apel-

les Mestres, Massó i Torrents, Abadale, Duran i Ventosa, Roig i Bergadà, Marqués de Camps i Adrià Gual. Les carteres es repartirien, digué, amb calma (i ho digué també amb calma).

—I ara—acabà—, jo prego a tots que us en aneu a dormir confiadament, perquè nosaltres també tenim son.

Inquietud a la Generalitat

«L'endemà els funcionaris de la Generalitat arribaren puntualment a la Generalitat, però es trobaren sense cap feina per fer. Els Consellers arribaren a la Generalitat i es trobaren que no els arribava cap assumpte. Ni visites, ni periodistes. El pati dels tarongers, desert. El saló de Sant Jordi, desert.

Veient aquesta anomalia, el senyor Companys decidí convocar Consell i el convocà. El senyor Dencàs arribà fet una fúria amb l'únic assumpte a tractar: el porter no l'havia saludat.

Però els altres no en feren cas i es posaren a llegir el diari.

De sobte el senyor Martí Esteve féu un bot:

—Dimoni!—digué—. Què és això? Els traspessos són a l'aigua! I llegí als seus companys el decret del senyor Guerra del Río, restablint la Confederació Hidrogràfica de l'Ebre.

—Aquí passa alguna cosa!—exclamà el senyor Companys.

—Però, què passa?

—No passa un alma—va contestar el senyor Lluhi.

I tot quedà altre cop en silenci.

—Què fem?—preguntà el senyor Companys.

—Haurem d'activar els traspessos—contestà el senyor Martí Esteve.

Un cop de teatre selecte

En aquell moment trucaren a la porta i a un moment d'esquadra entrà amb un paper. Sense saludar el va donar al senyor Companys i es retirà.

El senyor Companys el desplejà, cloc cloc-cloc (era un paper de barba) i es posà a llegir-lo. De sobte es tornà groc: després verd.

—Els traspessos!—exclamà—. Ja estan fets!

—Fets?—preguntà amb alegria el senyor Lluhi.

—Sí, fets. Mireu: traspassen el Palau de la Música Catalana a aquest local.

—Eh? Què és aquesta broma?—preguntà el senyor Gassol.

—Broma? Mira. Ve en paper de barba, que és paper oficial.

—I, qui el firma aquest document?

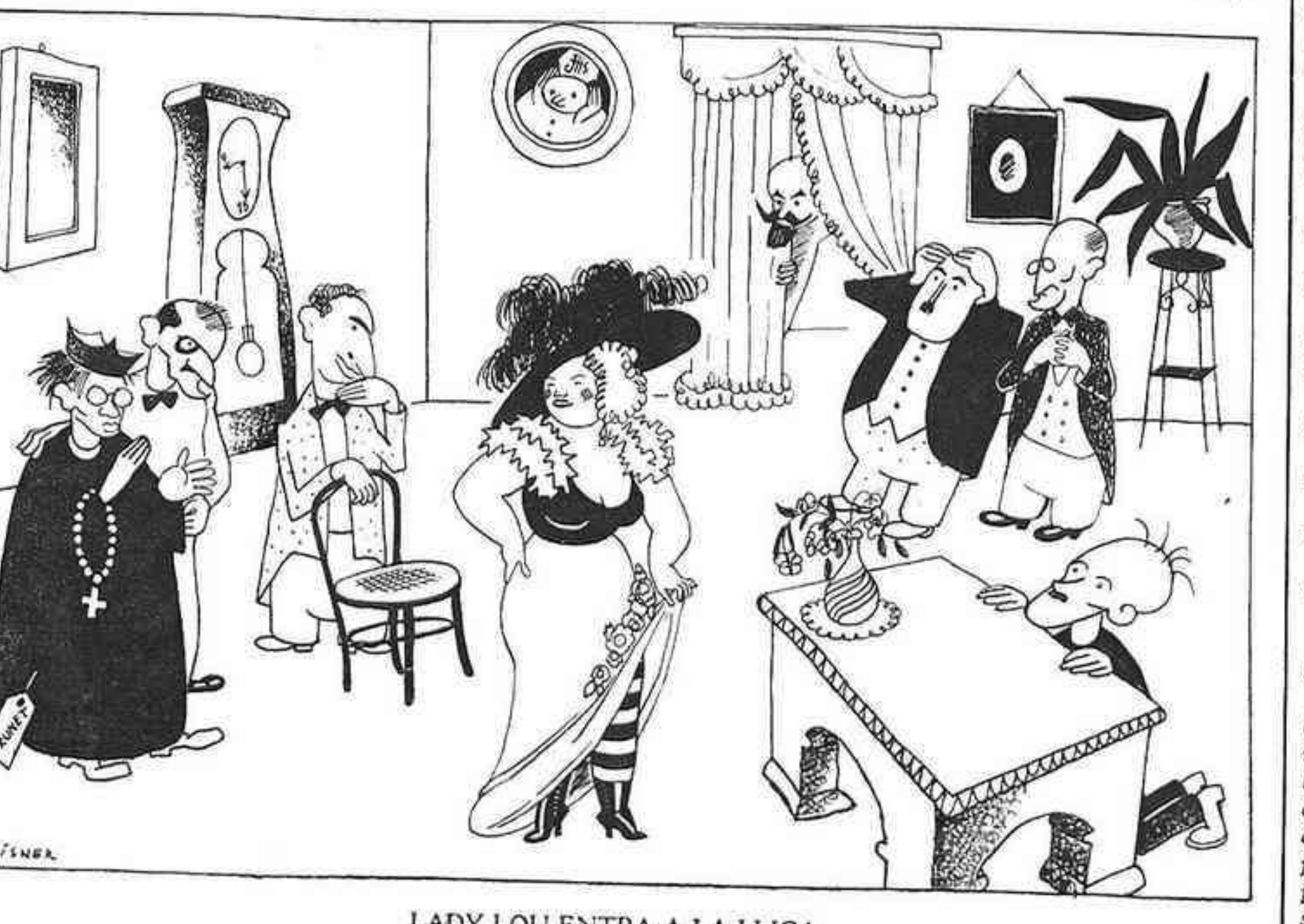
—Espera't, que no ho veig ve. Ah, sí; diu Adrià Gual.

—A veure?

El document passà de mà en mà. Deia textualment:

«Havent-se posesonat del Govern de Catalunya, La Mancomunitat de Catalunya declara cessant la Generalitat, i com a Conceller de Cultura i d'acort ab el Govern de Madrid, lis ordeno que desallotjin aquest local lo més aviat millor pera instal·lar el Palau de la Música Catalana.

Palau de la Música Catalana, ara

LADY LOU ENTRA A LA LLIGA

Palau de la Mancomunitat de Catalunya, a 17 de febrer de 1900. S. S. S. q. b. s. m., Adria Gual

Els consellers de la difunta Generalitat es miraren aclaparats. —Però, no s'havia fet de l'Esquerra en Gual?—preguntà el senyor Gassol. —Es que no s'havia fet de la dictadura?—contestà el senyor Lluhi. —Però, si de la Lliga ja n'havia estat!—comentà el senyor Barera, innocentment. —Doncs mireu: hi torna; no sempre havia d'ésser conseqüent—observà amb tristesa el senyor Companys.

El poble acata la Lliga

Aviat s'esbombà la notícia per la ciutat i ahir ja tothom acatava el nou poder. Les mecanògrafes cuitaren a posar-se a disposició dels nous consellers per ésser les primeres, però el senyor Millàs Raurrell ja les havia guanyat per mà en aferissada lluita amb els senyors Munné i Rubí. Immediatament els despatxos foren traslladats al nou palau i ahir mateix tots els funcionaris funcionava com si tal cosa.

Els primers decrets

Ahir al matí es va reunir en consell el Consell de la nova Generalitat. Al cap de sis hores els periodistes rebien la nota oficiosa. Entre els decrets més importants hi havia els següents:

- De la Presidència: Canviant la Generalitat per la Mancomunitat, per ésser aquesta més ben entesa. De Governació: Canviant els funcionaris que no fossin de la Lliga per altres que fossin de la Lliga. Les mecanògrafes, a més, hauran de posar carn. Destituït l'Ajuntament de Barcelona excepte els regidors de la Lliga i els radicals, i completant-lo amb regidors de la Lliga i radicals. De Cultura: Restabliment l'Institut Nacional del Teatre i nomenant-ne administrador perpetu el Conseller de Cultura senyor Adria Gual. Ordenant que siguin trets de la sala d'actes de l'abans Palau de la Música Catalana els bustos de dona, i foradada la paret darrera les faldilles perquè puguin instal·lar-s'hi les oradores de la secció femenina de la Lliga. D'Agricultura: Donant a l'amo les parts del rabassaire. De Treball: Declarant d'utilitat pública el locaut. D'Hisenda: Renunciant a la valoració de serveis i fer gestions prop del Govern per renunciar l'autonomia.

L'actuació de la Lliga

S'ha reunit el Comitè d'Acció Política de Lliga Catalana i ha decidit, en vista de les circumstàncies, canviar el seu nom pel de Lliga Regionalista, començar uns altres trenta anys de catalanisme i modificar l'article primer dels seus Estatuts de manera que digui: «Article primer: La Lliga Regionalista té per objecte treballar dintre la legalitat, i indiferent a les formes de Govern, per l'obtenció de l'autonomia de Catalunya.» La reforma ha estat molt ben vista.

Mercat d'ocasions

Compra - Venda - Canvi de mobles i tota classe d'objectes TOT D'OCASIO Corús, 414 - Telèfon 30422

80 ANYS I SENSE XACRES

Ha combatut el seu artrisme, causa de l'arteriosclerosi, amb el CEREBRINO MANDRI que dissol l'àcid úric de la sang combatent així el dolor reuma. Cura els dolors nerviosos, migranyes, neuràlgies (facials, intercostals, lumbago, ciàtica, etc.), el dolor reumàtic articular (agut i crònic). Los senyores soben que CEREBRINO MANDRI les preserva de llurs molèsties. Recordeu sempre! que contra el dolor, tenim el millor remei. Producte nacional de fama mundial; eficaç i inofensiu.

CEREBRINO MANDRI

NO S'HO HAN PRES BE

El que dèiem la setmana passada de l'organització de la Residència de Senyorettes Oficinistes, ha produït gran rebombori. Les senyorettes Donat i Espinosa, de primer van posar el crit al cel. Després, més asserenades, van convenir en què el que calia fer era parlar de la qüestió assossegadament. Van cridar una persona de confiança de la casa (es tracta d'una senyoreta de nacionalitat russa), i li exposaren el cas. —Què faries, tu? — li digueren. —Jo? —Sí, tu. —Doncs molt fàcil. Tornaria ara mateix tots els mobles que tingueu de l'ex-Palau de Pedralbes... —Però tots...? —Absolutament tots. —Així no hi ha solució...! —No entenc per què no hi pot haver-hi. —Ben senzill. No veus que ens quedaríem sense una trista paella amb què fer un ou ferrat? —Però és que el senyor O.ero també us ho vindrà a cercar tot... —Què dius? Que vindrà a cercar quelcom? Doncs no li ho donarem! Ni el silló americà. Abans que se l'emportin els seus amics del Club, ens el quedarem nosaltres!

COL·LECCIONANT TITOLS

L'altra dia el senyor Ventós es trobava a l'Ajuntament conversant amb un grup d'amics, quan un dels presents, amb evident desig d'afalagar-lo, li va dir: —Vos ja teniu un ex, en la vostra carrera política; ex-gobernador civil de Lleida! —Jo en sé un altre—afegí un seu amic—; ex-delegat d'Ordre Públic a Lleida! Dos altres presents, visiblement neguitosos, van fer rotlló a parir. —A veure si aquest ximple acabarà recordant-li que és també extenor!

UNS QUE HO ENTENEN

Al capdavant de la Granvia, al peu d'aquelles noves casernes de la Guàrdia civil, s'havia de pavimentar un carrer, fent prèviament una rasant, ja que sobraven més de quatre dits de gruix de terra. Aquestes obres ningú no es cuidava de fer-les fer, tot i que hi havia les voreres marcades i estava tot assenyalat. Fins que un bon dia comparegueren al carrer de referència una colla d'obriers amb picots i pales i es posaren a fer la feina. Això no tindria res de particular si no fos que ara s'ha posat en clar que als tals obrers no els dirigia ningú i que ningú no els va llogar, però que cada setmana anaven a l'Ajuntament a cobrar i cobraven. Ha resultat que eren uns obrers sense feina que es van enterar que s'havien de fer aquelles obres i se les van emprendre sense consultar-ho a ningú. Ara l'Ajuntament ha ofert aquestes obres en subhasta, però en vista que els tals obrers són bons i fan la feina ben feta, en el plec de condicions s'hi fa constar que el concessionari s'ha de quedar tots els obrers que ja hi treballen, condició sine qua non per a obtenir la concessió.

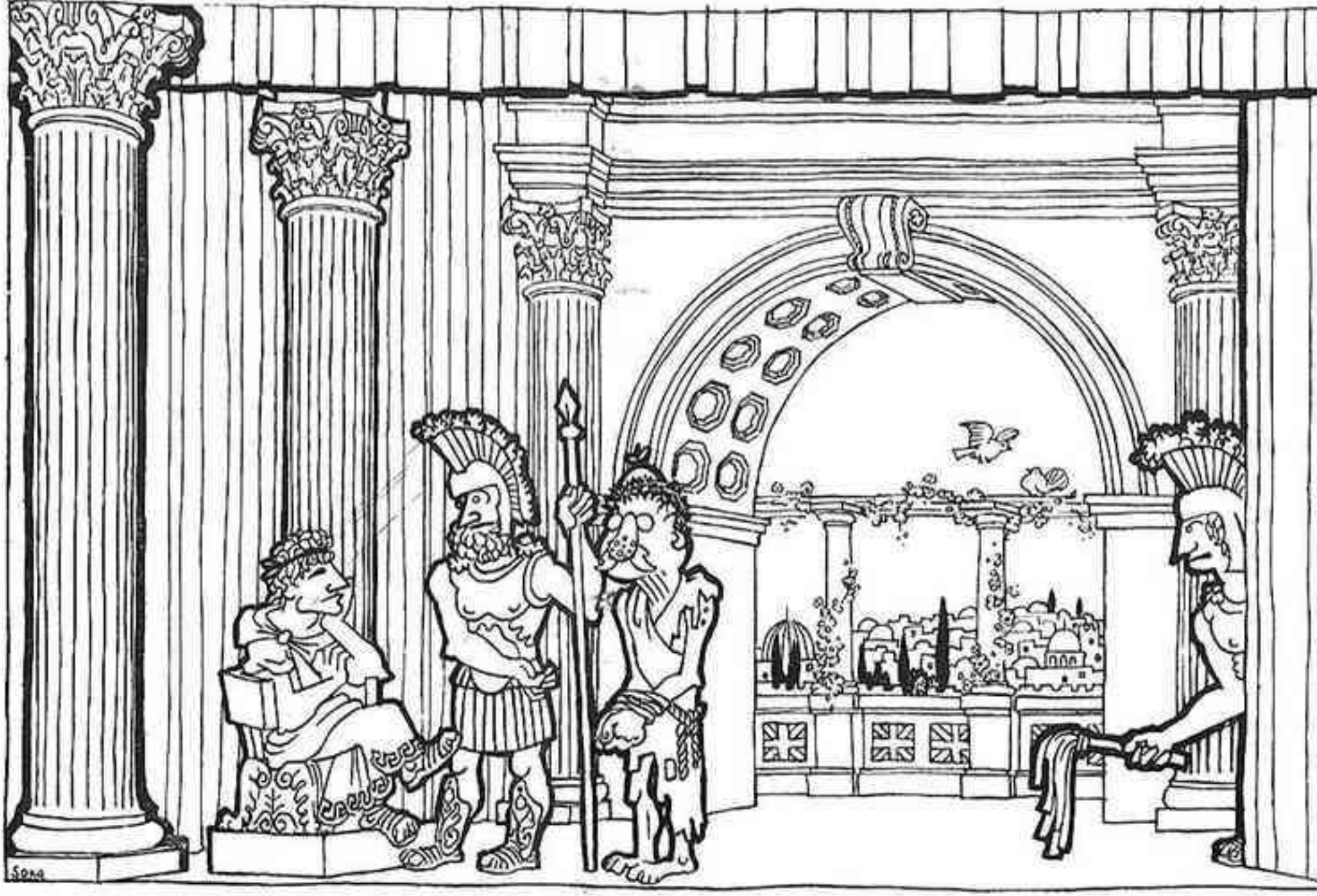
HISTORIA D'UNS PASSIS DE TRAMVIA

El regidor socialista Granier-Barra va rebre, com tots els regidors barcelonins, els corresponents passis de la Companyia de Tramvies, passis que l'esmentat regidor es va afanyar a retornar a llur procedència perquè les seves conviccions no li permeten acceptar cap tracte de favor de ningú. El gest del simpàtic regidor va ésser molt ben vist per tots aquells que pensen com ell, però a darrera hora s'ha posat en clar que el que motivà la renúncia fou una qüestió de principis però no ideològica sinó d'estètica. En Granier considera que la seva joventut i la seva panxa són dues coses que no s'adiuen gens, i s'esgarrija amb raó només de pensar que per culpa dels tramvies se li podria acabar d'arrodonir l'abdomen fins a privar-li de veure's la punta de les sabates.

recordeu sempre que els millors aparells del món per a curar les vostres hernies són els de la CASA TORRENT sense travos ni tivaus, no molesten ni fan embolum, amollint-se com un quant. No compru cap aparell sense abans visitar-nos. CASA TORRENT ■ Unió, 13 - Barcelona CONSULTES GRATIS

amb el cor a la mà

Lerroux ha dit que va carregat amb la creu i que ja voldria haver arribat al Gòlgota. (Dels diaris.) —Senyor Pilat: demana que el crucifiquin de seguida. —No, que segurament vindrà l'indult de Roma... o de Berlín.

El compte de la vella

El dilluns, pels seus difunts, el congrés vaga; el dimarts, pels seus pecats, el Congrés plora; el dimecres, pels seus preceptes, el Congrés mira; el dijous, diputats nous, el Congrés calla; el divendres, diputats tendres, el Congrés resa; el dissabte, tothom capta, el Congrés pensa. El diumenge, legislaria... però no n'és dia!

Ara va bé, poble espanyol, Lerroux governa; el senyor Gil, mig d'amagat és qui el manega; mentre que tots, allà al Congrés, bada que bada; ningú fa res, i passa el temps i el món fa via; les lleis pendents, esperen prou que se n'ocupin; però què és cas! interessats en llurs negocis ministres tots, i diputats, les abandonen.

El dilluns, el president fa una becaina; el dimarts, el senyor Cid s'espolsa mosques; el dimecres, el senyor Samper no escolta històries; el dijous, el senyor Estadella diu que fa versos; el divendres, el senyor Rocha juga a la rifa; el dissabte, el senyor Pita sargeix les mitges. El diumenge tothom faria... però no n'és dia!

El dilluns, pels seus difunts, Lerroux sospira; el dimarts, pels seus pecats Guerra es lamenta; el dimecres, pels seus preceptes Diego s'esvera; el dijous, pensa en els bous Guerra del Rio; el divendres, en coses tendres Martínez Barrio; el dissabte, pidola i capta el senyor Yébenes. El diumenge, cada u diria... però no n'és dia!

El dilluns, des del Congrés tothom fa festa; el dimarts, al Parlament, no estan per orgues; el dimecres, carrer del Prado ni hi passa un alma; el dijous, cap als escons ningú s'acosta; el divendres, en el banc blau, l'absència hi brilla; el dissabte, ningú s'hi acosta ni per badada. El diumenge, prou hi aniria... però no n'és dia!

I tots van fent, sense manies—ves qui en tindria!— qui dies passa, prou diu l'adagi que els anys empeny. No t'hi amoïms, poble de sota, que ací el que mana és la consigna—de no amoïnar-se, tirar de veta, i en un sarro—dut a l'esquena, anar ficant-hi els mals de cap, les ignomínies i les vergonyes i preparar que torni prompte la Monarquia.

EL CAFE DE LA MARINA SERA EL ABRAZO DE VERGARA

Segons sembla, El Cafè de la Marina, que diuen que és el millor film català que s'ha fet, serà estrenat aviat a l'Urquinaona. El públic d'aquesta setmana ja n'ha vist: una mostra més o menys sonora, més aviat menys, i, si les coses no s'espantllen, aviat veurà la peça sencera. —Però, és que es poden espantllar?—preguntarà el lector. —No—li contestarem—. És impossible que s'espantlli. L'únic que poden fer és arranjarse i a això van dirigides les activíssimes gestions de l'empresa, que vol donar a l'estrena una importància excepcional. Els organitzadors es proposen, no pas menys que convidar tots els prohoms de la política catalana per, quan els tinguin davant la pel·lícula, dir-los amb un d'aquells, descom que anuncien el film de la setmana que ve: —Apa... no siguin criatures i deixin de barallar-se! Que no veuen aquest film tan nostrat? Doncs prenguin exemple i siguin nostrats també! L'empresa espera que després d'això tots els partits s'abraçaran, la Lliga tornarà al Parlament i la política catalana serà una bassa d'oli en comptes d'ésser sense oli. I serà posar oli en un llum. És a dir, en un llum, en una bassa. Sinó que no es pot dir.

EVOLUCIO

El bisbe de la rabassa morta, senyor Francesc Riera, s'ha fet soci de l'Ateneu Barcelonès. En la demanda d'admissió, però, fou més modest i no hi posà que fos bisbe, sinó simplement «rabassaire». —Home...!—li observaren. Però costà molt de convèncer l'home i que a l'últim s'avingués a posar-hi «agricultor». Un dels que el convenceren i firmaren la proposta era el poeta Josep Maria de Sagarra. Una forma de la coalició que podria acabar per fer del neofit un propietari com una casa.

EL CONFLICTE VACHIER-PERIODISTES

—Prou periodistes hi ha que són urbans, i encara volen que els urbans facin de periodistes!

MES QUE LAICS: RELAICS

El municipi de Santa Maria de Corcó té un ajuntament tan laic, que els seus components van acordar suprimir el nom del poble la santa i la Maria.

ALUMNES APROFITATS

Els alumnes de la Facultat de Dret de la nostra Universitat Autònoma, abans de matricular-se van haver de signar una instància demanant ésser admesos. La Facultat va contestar les instàncies una per una, explicant a cada alumne el pla d'adaptació i especialment la manera d'examinar-se, que per a tots els alumnes que els mancaven més de quatre assignatures consistirà en proves de conjunt. Una vegada llegida la corresponent resposta, cada alumne havia de signar la conformitat, condició necessària per a ésser admès a la nova Universitat.

RADIADORS

per a autos de transport i turisme

Fàbrica i reparació J. VILLALTA ASENCIO Av. 14 d'Abril, 463 (entre Casanova i Villarroel) Telèfon núm. 76020 - BARCELONA

ment felicitats per la bona pensada de voler fer rectificar una cosa que tots ells havien avalat amb la seva signatura, sense fer-hi cap mena d'objecció. Sembla que per a justificar la seva retractació, als esmentats alumnes no se'ls ha ocorregut altra cosa que dir que cap d'ells no va llegir la corresponent resposta a la respectiva instància, i que es pensaven que tot aniria com abans.

ES ENEMIC DE LA FOTOGRAFIA

Quan diumenge passat a Belles Arts, en el vermut d'homenatge al regidor senyor Vachier, els fotògrafs van tenir enfocats els respectus aparells, van constatar amb estupor, que l'única persona present a l'acte i que no sortiria a la foto era... el senyor Vachier! Els fotògrafs anaren a cercar-lo i li pregaren que accedis a posar-se al mig del grup. —Ja vine!—va fer per tota resposta. Però no es mogué del lloc on es trobava. El senyor Ribé, va creure's obligat a intervenir: —Senyor Vachier—digué, acompanyant les seves paraules de 237 reverències—; si volgués fer el favor de posar-se al mig del grup! —M...!—respongué el cap de circulació, visiblement empinat—. Si torneu a venir amb aquest cument us clavaré quatre plantofades! El senyor Ribé va dissimular com va poder: —Home! Això de les quatre plantofades...

ACLARIMENT INNECESSARI

Adria Gual va parlar la setmana passada per ràdio. Va parlar per explicar als radiofònics el per què ell no va mai als àpats i festes d'homenatge. Els radio-escoltes no li ho havien preguntat, però escoltaren la resposta. No cal dir que la veritable raó se la va callar; però per això està ací El BE per a completar la seva conferència: «Adria Gual no ha assistit mai a aquesta mena d'actes perquè la seva sola presència ha tingut la virtut de produir tals trastorns atmosfèrics, llamps, trons i pluja, que ha calgut suspendre'ls immediatament.»

NO TOSSIU Preneu Pastilles KLAM Tres rals caps La primera us convencerà

LA BORSA LA VIDA COTIZACIONES

Table with 2 columns: Item and Price. Hydrogràfica de l'Ebre (Saragossa) 271'10, Idem id. (Madrid) 470'00, Idem id. (Barcelona) 0'10, Tramvies de Barcelona (si en queden) dos 0'15, Bombay-Reus (Explosius) 138'00, Lady Lou (modes 1900) 310'00

La Hydrogràfica de l'Ebre ha sofert una forta envestida que ha desfet completament la unitat de les cotitzacions. Mentre a Saragossa puja de manera decidida i a Madrid es banyen en aigua de roses, a Barcelona ha sofert una baixa de tal consideració que ha convertit aquestes accions fluvials en accions de secà. En paper segant, com si diguéssim... Tramvies de Barcelona segueix considerant-se com l'élite, com la crema de la cotització local. Bombay-Reus ha acaparat l'atenció dels aficionats a explosius. La Lliga va subscriure tota l'emissió de Lady Lou (modes 1900), però en vista de la mala acollida que li ha fet la seva clientela, tracta de desprendre's de la mercaderia. No faràit que se'n faci càrrec, car té una excel·lent cotització.

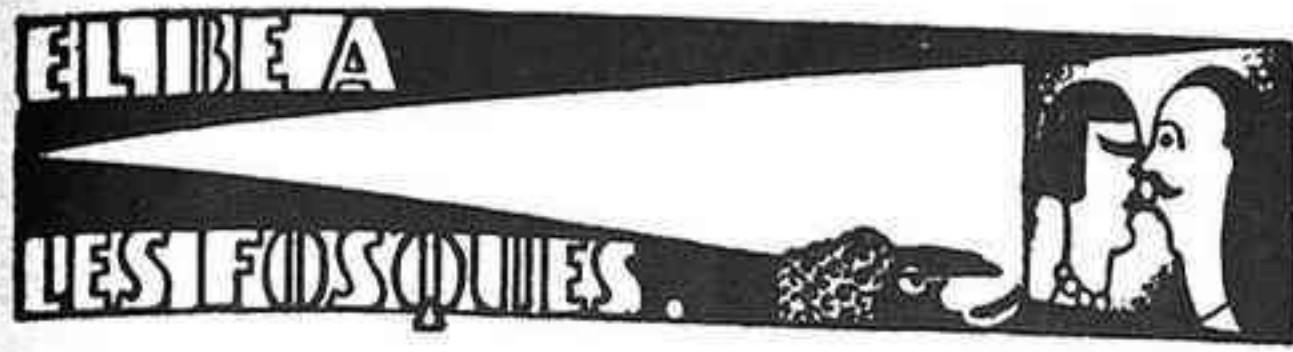
Herniats recordeu sempre que els millors aparells del món per a curar les vostres hernies són els de la CASA TORRENT sense travos ni tivaus, no molesten ni fan embolum, amollint-se com un quant. No compru cap aparell sense abans visitar-nos. CASA TORRENT ■ Unió, 13 - Barcelona CONSULTES GRATIS

Restaurant Casa Joan Rambla Santa Mònica, 21 i 23 - Telèfon 11692 i 15759 Especialitat Paella Valenciana Salons especials per a banquets

Restaurant Sol y Sombra CUBERTS A 3 Ptas. OBERT DIA I NIT Carr. Nou de la Rambla (AVANT CONDE ASALTO) 12-17

RADIADORS per a autos de transport i turisme Fàbrica i reparació J. VILLALTA ASENCIO Av. 14 d'Abril, 463 (entre Casanova i Villarroel) Telèfon núm. 76020 - BARCELONA

Se'mbla que Lady Lou no agrada gaire al públic de Barcelona...

—Figuri's, que ho recomani La Veu! El lector es pot imaginar la reacció d'aquell públic de cua del carrer de Casp...

COLISEUM DIVENDRES, NIT

Es un film PARAMOUNT 3 vegades premiat Primer premi de direcció en 1933 a FRANK BORZAGE.

La presència de Mae West és tan forta, acapara de tal manera l'atenció de l'espectador...

Metropol

AVUI I TOTS ELS DIES El sensacional film de SELECCIONES CAPITOLIO EL PRIMER DERECHO DE UN HIJO

Qual presentació efectuada ahir per l'Agrupació de Periodistes Cinematogràfics va constituir el més gran aconseguitament de la temporada.

Als amics de la música de jazz els recomanem sense reserves un film curt que passen al Coliseum...

Un altre dels trucs totalment surrealista, consisteix a fer entrar en Pepe Romeu i el seu pare a casa de la seva xicoteta...

URQUINAONA Divendres, estrena en sessió especial presentada per la premsa catalana de Barcelona

EL CAFE DE LA MARINA ES UN FILM CATALA

Proximament LA CRUZ Y LA ESPADA FOX PRESENTA JOSE MOJICA

PADDY LO MEJOR A FALTA DE UN CHICO AVUI, TARDA ESTRENA

Una escena també molt notable és un passeig que fan el Pepe Romeu i la seva xicoteta...

I encara n'hi ha una altra en la qual es veu la porta d'una casa de senyors, de ferro i amb un vidre de paper a través del qual es veu la gran il·luminació de dins...

I en parlar del realitzador no ens referim a Carles San Martín, sinó al veritable realitzador, que sembla que és el senyor Leo de Córdoba...

Però l'èxit més gran del film no el tenen ni el director, ni els actors, ni el senyor Leo de Córdoba...

TEATRE CIRC BARCELONÈS

Avui i demà, tarda i nit: El alcoholismo o las victimas del alcohol

Grandiosa pel·lícula dels estralls que produeix l'alcohol en els homes i llurs descendents

La blenorragia y sus consecuencias Pel·lícula que revela en els seus menors detalls la tragèdia dels blenorràgics i sífilítics.

El azote de la humanidad La tisi i les seves conseqüències en el matrimoni i en els fills, i Pel·lícula científica per eminents doctors

13 intervencions quirúrgiques, en les quals n'hi han de parts difícils.

Com que s'ha descobert que per a fer bons films no es necessita ésser americà, els anglesos han decidit fer bons films...

El Recader de Montjuïc Els Irustes, els Fugazots i els Demares fan un altre film, també a parts. El que ha reparat les parts és el senyor Roman Solà.

Què és la neurastènia? Els excessos de tota mena, els disgustos i les contrarietats donen lloc a un afèbliment del sistema nerviós...

cosa que no està bé, i és que al Tivoli ja no el projecten. Però això no és culpa del director...

Com el seu nom ja ho indica, La llama eterna es titula també El amor nunca muere i el fan al Fèmina.

Però l'èxit més gran del film no el tenen ni el director, ni els actors, ni el senyor Leo de Córdoba...

En canvi, al Capitol fan un film que és un gran film i es titula Parece que fué ayer...

El film es titula Tú eres mío i és la història d'un estafador i una menor que tan bon punt com poden anar a la presó es tornen més bons que el pa de Viena amb mantega i pernil serrano al mig.

En canvi, l'Urquinaona ens serveixen una d'aquelles parelles tan ideals, que aquesta vegada són la Joan Harlow i el Clark Gable...

El Recader de Montjuïc Els Irustes, els Fugazots i els Demares fan un altre film, també a parts.

Què és la neurastènia? Els excessos de tota mena, els disgustos i les contrarietats donen lloc a un afèbliment del sistema nerviós...

Demà passat començarà a Romea la Pasión y Muerte de N. S. Jesucristo.

Per què en tots els anuncis, àdhuc en els que en forma de recordatori de funeral eren distribuïts diumenge darrer a les portes de les esglésies...

Tenen por Maria Vila i Pius Daví que llurs noms allunyin del teatre del carrer de l'Hospital el públic de caverna que durant dos mesos l'ha omplert?

Si fos així, que pleguin. Millor dit: no cal que comencin. S'han de refiar precisament del públic castellà.

A propòsit de la Pasión: Diu que Pius Daví no interpretarà, contra el que se suposa, el paper de Jesús.

La Paquita Lliteras i l'Amorós havien projectat fer per Catalunya una tournée amb l'obra d'en Roure Les dones han guanyat.

El jove Samsó no ha reeixit a cantar La victòria del coronel català.

Cessaren les hostilitats abans de començar la batalla. La batalla que s'hauria produït entre el públic i els còmics.

La suspensió de la victòria del coronel català fou decidida pel conseller de Cultura de la Generalitat, senyor Gassol.

En havent vist tres escenes, en Gassol cridà en Samsó. —Escolteu, Samsó — li digué — jo accepto que us f... de mi, però que us burleu de l'Avi, és una cosa intolerable.

El conseller de Cultura es dirigí a l'Euzkadi, on l'esperava el doctor Peyri, i al cap d'una estona la família del President Macià interessava de l'empresa del Victòria la suspensió de l'obra.

Quan un dels comandataris d'un popular teatre del Paral·lel va començar a fer l'ós davant d'una eixerida rossa de la companyia, sembla que la mare de la rossa va exclamar:

—Per fi hem trobat l'home ideal! Però per dues vegades, una amiga del comanditari ha fet volar plats, culleres i copes per damunt de la rossa.

Per això, l'altre dia, en repetir la mare, una vegada més, que havien trobat l'home ideal, la filla va interrompre:

—Vols dir? Al Còmic preparen un sketch d'èxit.

L'escena representa la porta d'un teatre del Paral·lel. El carrer, gairebé no es veu. Tot el més, s'endevinen quates cases...

Se sent un home que crida: —Hi ha res, pel drapaire! En aquest moment, apareix l'Olga Arenes. Canta una romança sentimental.

L'orquestra toca la marxa de La Posada del Caballito Blanco. Al compàs d'aquesta marxa, surten del teatre, com foragitats, dos senyors. Se'n tornen a casa.

—Cap a Gràcia? —pregunta l'un. —Sí. Adéu, castiç.

En sentit contrari, arriba l'home que cridava: —Hi ha res, pel drapaire! Des de dins del teatre, l'inviten: —Pase usted.

Aquest és el sketch, tal com ens l'han coniat. Si diguéssim que l'entendem, diem mentida.

Corre des de temps per l'escenari del Victòria una opereta del mestre Dotras Vila titulada La embajada en peligro.

Ha estat anunciada no recordem ja quantes vegades, i sempre, per una circumstància o altra, ha tingut d'ésser ajornada l'estrena.

Ara mateix, anunciaven aquesta opereta per a presentació de la companyia que ha de debutar el vinent dissabte en aquell teatre.

Doncs, bé; a darrera hora, l'obra d'en Dotras ha estat substituïda per una altra.

L'empresa afirma que la representació més tard.

Més tard? Pel que pogués ésser, recomanariem al mestre Dotras el camí del títol.

Nosaltres el canviariem per aquest: «Ha pasado el peligro de la embajada».

Oli en un llum. Ja ho veureu.

Hollywood Bar-Dancing Nou de la Rambla, 105 - Tel. 170333

Totes les nits de 12 a 4 i festius de 7 a 9 (aperitius)

COLOSSAL ÈXIT DE LA Demon's Jazz ORQUESTRA COMPLETA

S'ho portava amagat, en Torrents! Segons el diari lerrouxista, és «un galán-galán — un galán bis, vaja! — con el tórax abombado, fiereza en los ojos y reciedumbre en la voz».

Responent a una nota apareguda a la setmana passada en aquestes planes, el galan Cumellas ha manifestat als amics que seguirà fent d'actor.

Ens sembla molt bé. A qui ja no li deu semblar tan bé és al Govern de la República.

El fet de mantenir l'estat de prevenció ho demostra.

TEATRE POLIORAMA Rbla. Estudis, 9 - Tel. 10773

Avui, tarda i nit, demà tarda i nit: LA ENEMIGA

Dijous nit, estrena de la comèdia de Serrano Anguita: TU EL BARCO, YO EL NAVEGANTE

Companya de Comèdies: HERRERO-SOTO

Abandonant el cafè-concert, Nena Rubens, bonita y tal, que diria un clàssic — un clàssic espanyol, naturalment! — va ingressar, fa ja algun temps, a la companyia de revistes del Còmic.

Nena Rubens va desaparèixer més tard del Còmic sense assolir la glòria que almenys el seu cognom feia esperar...

Heus ací que tot d'una ha tornat aquests dies a Barcelona. —Vinc per reposar — ha declarat. Ah!

Se'n ha aixamplat el cor com un globus de revetlla. Seu, Nena; reposa, maca.

Cansats els artistes de sarsuela de pregonar als quatre vents la crisi del teatre, han provat d'obrir pel llur compte el teatre Nou...

Seguint el mateix procediment corporatiu, obriran també el Victòria.

Després, l'Apolo. Però a l'Apolo hi haurà empresa de companyia.

Mau! No arrendem les ganànies.

Frontón Novedades

Corts Catalanes, 638 Tots els dies tarda i nit grans partits i quinielas pels asos de la pala

Tots els anglesos i nordamericans de Barcelona, que Déu n'hi do; tots els barcelonins que coneixen l'anglès, que són bastants, i tots els que presumeixen de saber-lo, que encara són més, no han arribat a omplir cap dia el teatre Studium...

El director, senyor Eduard Stirling, s'en mostrava força estranyat.

—Ni amb la comèdia de Bernard Shaw hem omplert! — sembla que va exclamar.

No n'hi ha per tant, senyor Stirling. Ompliria una companyia catalana un teatre de Londres representant una comèdia de Millàs Raurell? (ai, ens hem deixat la ratlleta!)

EL BE...RNAT METGE

Ja tenim el crític literari màxim: el senyor Manuel de Montoliu.

I fins el poeta màxim i tot: el senyor Agustí Escalsans.

Ara, el nostre particularíssim i petit amic Ignasi Agustí, fa oposicions a poeta mínim.

I del crític mínim, què? Res per ara...

El senyor J. Bofill i Bofill pregunta al actiu Teixidor: qui són els àngels? en una forta polèmica que sostenen ambdós.

El senyor Maurici Serrahima (tercer en discòrdia) també s'hi ha ficat, i segons sembla els hi ha tirat una pedreta blanca que després d'un minuciós examen ha resultat que venia del Montseny.

Si hom no pren l'acord que els àngels són ells tres i l'Angel Ferran (3 al Pol) 4, tothom creu que els combatents arribaran a les mans.

El senyor Llopig-Picó ha donat la seva anunciada conferència a «Els Amics de la Poesia». Les dues primeres files de butaques eren ocupades per tots els seus incondicionals que eren els senyors Ops (del 1 al 25).

Hem rebut una atenta i lleugerament perfumada lletra de la senyoreta Rosa Matheu en la qual es confessa autora del poema publicat en la nostra darrera edició, però té un gran interès en fer constar que per ara entre ella i el mascle poeta líric senyor Perearnau no hi ha res.

Queda complaguda ella i decebut ell.

S'atribueix al poeta Rosquelles i Massapan el poema que transcribim al peu de la lletra:

Nina! Per què la cortina Tan fina Tan fina L'han fet de llustrina? Deixa la cardina Nina fina fina, Plega el ram i vina!

Aquesta poesia tan sentida serà radiada en sessió de gala acompanyada al piano pel senyor Angel Pons i Guitart.

En ocasió de la festa vuitcentista del Lyceum Club — no confondre-la amb el ball de disfresses ja descrit en el nostre número anterior —, van ésser vistos prenent xocolata i sucant melindros amb més o menys avidesa els senyors següents: Brenat i Duran (que si bé és veritat que venia brenat, durant la festa hi va tornar), Guansé, que

degut a la gran quantitat de coses fines que deia a les dames li quedà la boca tan estreta que es va veure obligat a prendre's la xocolata amb un escudardent; Carles Sindreu, que en aquesta ocasió passà totalment despercebut entre l'enorme allau de maseles que caigué sobre aquella santa casa; Ignasi Agustí, que va prendre la seva consumició en la tauleta reservada als nens i nenes fills de les sòcies de l'entitat, etc., etc.

La nota més aguda, però, va anar a càrrec del recit i èrotic Palau que si bé tractà amb molta habilitat de dissimular l'emoció que l'embragava i el feia arribar, no per això deixà de mostrar un grau de congestió comprometedor entorn els vidres de les seves ulleres que palesà les seves ja conegudes predileccions per les belles madures i opulents.

No cal dir que la cosa va anar com una seda.

En Carbonell, que també sucava com un desesperat pogué vèncer la seva habitual timidesa a l'hora de l'orxata. Tan a fons es va llançar que a darrera hora fins hi feia bombolles en complicitat amb una palla quilomètrica.

A les nou de la nit la senyora Carratalà i el senyor Cortès i Vidal (aquest darrer no va prendre xocolata però va engolir amb naturalitat i discreció nou (9) sandvitxos) van tocar a quatre mans una marxa i els senyors i senyores i criatures van anar baixant l'escala en fila índia oblidada amb un melindro a cada mà.

Són festes aquestes molt raonables i que ens plauria de veure repetides perquè comporten una saludable alimentació espiritual i temporal. Amén.

Joan Umbert ha fet un llibre: *Cants d'amor i de pecat*. Hem de dir amb franquesa que els seus cants d'amor els trobem massa grossos. En canvi ens plau declarar que els seus pecats són molt petits.

Potser amb el temps li creixeran.

El senyor B. Sagrera aconsegueix bells efectes amb el seu nou llibre *Llumyanies*. Ara que, els efectes d'en Sagrera en loc d'anar endavant van endarrera... Com els del billarista famós.

Joan Trias Fàbregas és l'afortunat autor de l'obra *Del meu voltant*.

Es una obra recomanable. Es veu que el senyor Trias ha observat molt i ha voltat molt. L'autor acaba una mica marejat però el lector també.

Ha produït pèssima impressió en els nostres centres culturals la marca d'una gasolina llançada al mercat per una casa americana. El nou producte porta el nom: *Ventura Gas-Oil*.

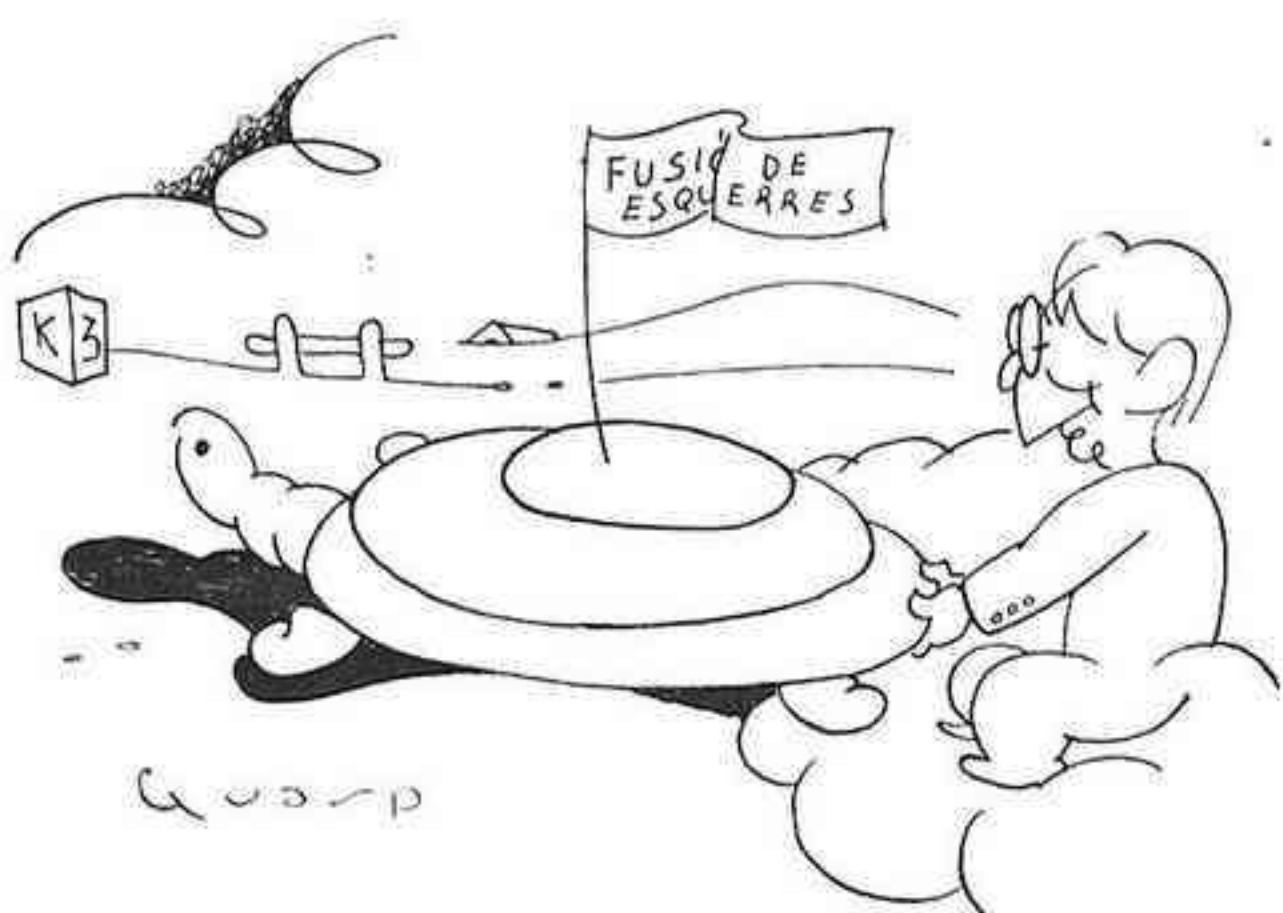
El ferm i masculí novel·lista i fumador de pipa i infatigable creador de tipus rurals senyor Rosich Catalan té en remull una coseta molt tendra que amb molta lògica s'intitularà *La tragèdia d'en Bacallà*.

Prudenci Bertrana, fill d'en Bertrana i net d'en Bertrana i pare de la Bertrana i prou... pensa demanar als Reis una bicicleta de tres rodes.

Francisc Pujols fa el mort per la piscina de Martorell.

Mot de la fin: El nostre genial monocular poeta Lluís Cap-de-Bola ha escrit sobre el ventall de la cuina d'una de les seves admiradores aquesta poesia que passarà a la posteritat:
Em dius que et cases demà
Que et cases amb en Jeroi (*)
Ai Carmeta! En fer-se clar
Veuràs que tens el dimoni
Sobre el llit de matrimoni.

(*) No en Moragues, eh?

Domingo. — Tantes vegades que vaig dir que havíem de convertir les il·lusions en lleis, i ara ens converteixen les lleis en il·lusions!

orelles esgarrriades

Preparant la revolució

De La Publicitat de dissabte:
«En virtut de confidències que tenia, la policia practicà un escorcoll en una casa en construcció del carrer de la Riera de Sant Miquel, i s'incautà de cinc escopetes de canya engraxades i en perfecte estat de conservació.»

Escopetes de canya i, a més a més, engraxades? Està vist: l'anarquisme no repara en armes.

Correligionàries a bon preu

En el seu número de diumenge passat, el diari lerrouxista *Renovació* publicava, a la pàgina 3, el següent anunci:

CORRELIGIONARIAS PERMANENTES a 10 pts.
DECOLORACION, TINTES, CORTE
A PRECIOS MODICOS
PARLAMENTO, 23, PRAL, 1.
TELEFONO 35907

Ho trobem un si és no és atrevit.

Bolívar i Bofarull

De La Humanitat de divendres passat:

«A dos quarts de deu del vespre, d'avui, Marc Aureli Vila donarà una conferència a l'estatge de la Delegació de Palestra, establerta al carrer de Jardinet, amb el tema: «Simó Bofarull, alliberador de pobles.»

Ho trobem poc amable per Bolívia.

Com que es tractava d'un clergue...

De La Veu del Vespre de divendres passat:

«Manuel Folguera i Duran. — Sabadell. — Associació Periodistes Barcelona profundament adolorida plora amb Catalunya perduda irreparable mossèn Josep Cardona. — Josep Salvà, Secretari general. (Entren els consellers de Governació i de Cultura.)
Sobre aquesta nova redacció fan observacions els senyors Gales, Romeva, Mias i Lluhi, els quals ocasionen que l'article 24, després d'entretingudes enraonades, resti en suspens.
(Entra el conseller de Finances.)»
Tanmateix, La Veu té una manera ben especial de comprometre els diputats del Parlament Català. Es clar! com que ells, per ara, en són absents!

SALA PARÉS
FINS EL DIA 23, EXPOSICIONS
V. Solé Jorba i Planas Doria

Lerroux. — Em pensava que havia arribat la meua hora, i resulta que era la de l'Alba...

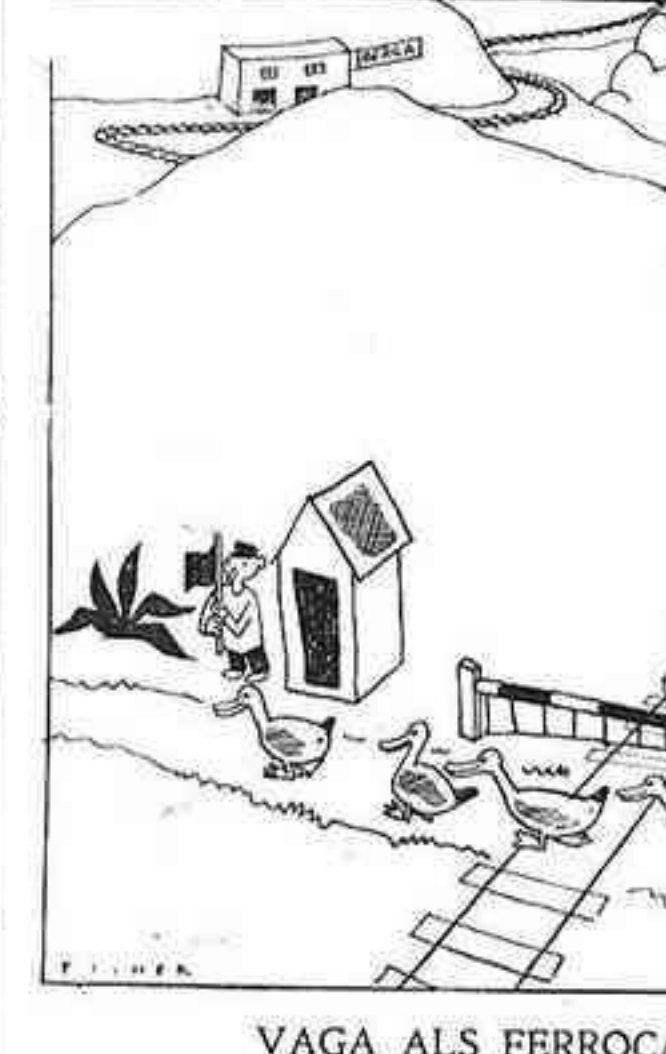
Els beneficiosos efectes del campionat de l'«Olympia»

Renovación, el nostre rival, ha enviat un redactor que es diu F. d'A. Escobet a fer el campionat de ressenyes al costat del campionat de ball de l'«Olympia». En el número de diumenge titulava la informació:

«1108 horas de baile, desmayos y solfas en Olympia! Nuestro redactor señor Escobet, con su reportaje intensivo, es ya el representante definitivo del cuerpo de notambujos barceloneses. — ¡Llevar 108 horas escribiendo! ¡Los bailarines van a solicitar para él la medalla del trabajo!»

Això que porti 108 hores escrivint no ho comprenem més que havent-hi algú a la redacció que faci 108 hores que vagi tirant-li original al cove, perquè en 108 hores d'escriure s'han de dir tantes besties que no es comprén que no ocupin més que una pàgina de Renovación. A la millor fa tot el diari, única manera que els seus lectors s'expliquin que cada dia sigui batut el rècord de l'anterior.

Es diu que el senyor Selves ha permès la continuació d'aquest campionat perquè ha observat que mentre dura hi ha menys atacs. Si això continua, diu que pensa convertir l'«Olympia» en camp de concentració de vagabunds amb ball continu.

VAGA ALS FERROCARRILS CATALANS

Espanya ens pren els rius

Ha causat gran alegria en els cercles hidrogràfics el decret del senyor Guerra del Rió restablint la Confederació Hidrogràfica de l'Ebre i de la dictadura. Tot seguit de llegir-lo, els hidrografs s'han posat a hidrografiar com uns lladres i a hores d'ara sabem que el Govern té al seu poder un pla vastíssim per a completar l'obra dictatorial.

Per tal de poder donar als nostres lectors les primícies d'una informació sensacional, hem anat a veure el senyor Carles Bohigues, que, com sap tothom, s'havia ocupat intensament dels problemes hidrogràfics de l'Exposició.

—I que serà?
—Molt senzill, senzillíssim. Que el pla del senyor Guerra del Rió és treure'ns tots els rius. Jo ja ho vagava sospitant quan vaig veure que agafava en Daniel Riu, que és un dels rius de Lleida, i dels grossos, i el portava a Madrid al ministeri del Treball. I ara amb això de la Confederació vol fer-ho amb els altres. Tots els rius de Catalunya desembarcaran a la meseta.

—Tira, home, tira!
—Que tiri? Pum! Pum!
—I ens ensenya un pla detallat de les obres a portar a cap. Aquestes obres, amb el preteix de resoldre l'atur forçós, han d'emprar tota la població murciana d'Espanya a desviar els rius de Catalunya.

Vàrem mirar els plans. Es tracta d'una cosa vasta que deixarà Catalunya seca. L'Ebre es desviarà una mica més avall de Saragossa, tornarà un xic cap amunt i després tirarà cap a Ponent. A les fonts del Llobregat s'emprenderan uns treballs per fer-los sortir per l'altra banda del Cadí i anirà a parar al Segre, al qual ajudarà a remuntar el curs per agafar l'Ebre més amunt de Saragossa. A Ull de Ter es faran uns aqueductes per portar les aigües del Ter cap a Osca. El Franconí i altres rius seran també desviats.

—I això serà permès?—pregunt-

Es, vostè, un escèptic, i no el convencen les propagandes? Perfectament d'acord: estem tips d'anuncis. S'ha de desconfiar de les paraules interessades. La persona intel·ligent es diferencia del banau en què vol convèncer-se de les coses per ell mateix. Ha sentit vostè anomenar la crema diafana BLANCA-FLO? Doncs adquireixi-la (en tub d'estany) i examini-la afaitant-se. Compari-la amb certes marques estrangeres, que tal vegada algun dia hagi provat i el preu elevat de les quals no prové de la seva qualitat sinó dels drets de Duana, i una vegada hagi fet la comparança... Vaja, que no volem dir-li res més, puig no és vostè dels que es fien de propagandes: vostè dirà el que li diríem ara nosaltres. Solament aclarir que aquesta superioritat li prové de les substàncies de les aigües termals de La Garriga incorporades a aquesta inimitable crema, les quals aigües han guanyat tanta fama per llurs qualitats per a la suavitat i conservació de la joventut del cutis.

I UN BEI...

La República cada dia està més consolidada.

Els empleats dels Ferrocarrils Catalans es van declarar en vaga perquè la Companyia es va negar a rebaixar-los el sou.

La Companyia de Tramvies, per estalviar molèsties als sabotejadors, s'ha ofert per esbotzar ella mateixa els pocs tramvies que encara li queden en bon estat.

La senyora Mae West ha estat proclamada presidenta honorària de la secció masculina de la Lliga.

No se sap encara qui guanyarà el campionat de ball de l'Olympia. Se sap, però, que el guanyaran uns sols mitjons Molfort's.

El senyor Romeva es volia inscriure al campionat de ball de l'Olympia, però no li han volgut perquè té massa resistència.

El temps s'havia refredat; gràcies, però, a la Pomada Puer, està a punt d'arribar la primavera.

CAMPIONAT DE RESISTENCIA
Gil Robles. — Ja em comença de pesar aquesta parella!

Les tropes del general Vachier prenen per assalt el Palau de la Premsa de Montjuïc

Nomenat el senyor Vachier, cap de les forces de mar i terra de l'Ajuntament de Barcelona, el primer que va fer fou cercar un local el suficient espaiós per a poder dirigir els bigotis del senyor Ribé, el funcionament dels urbans, dels motoristes de circulació, dels discos, de les ratlles i dels claus.

Després d'haver donat un tomb per la ciutat i haver vist que no hi havia cap local municipal disponible que li fes el pes, va agafar la seva moto i anà a passejar pel parc de Montjuïc.

En veure tot aquell bé de Déu d'edificis monumentals, es va donar un cop al front i el mateix que Napoleó davant les Piràmides va dir: *That is the question*. Que volia dir: Ja ho tinc resolt.

Amb la cabellera esbullada, entrà a casa seva com un esperit, i tancant-se a la seva cambra de treball, va extendre un gros mapa de l'exposició. Va aclarir els ulls, i a les palpentes resseguí amb el dit tot el mapa, el mateix que es fa amb la «roda de la fortuna». Obrí els ulls i el dit estava exactament marcant el Palau de la Premsa.

Sense acomiadar-se de la senyora, es llança amb la moto a cent per hora i en menys temps del que tardem en contar-ho arribà al Palau de la Premsa, feu del senyor Joaquim Montaner i Castañes, secretari de l'Exposició, amic íntim del ex-rei i d'altres caps d'Estat.

EL DRAMA

El nostre heroi entrà al Palau fet un huracà. Al primer conserge que va trobar, li va dir: Sóc Vachier, on és l'amo?
—Don Joaquim està en el lavabo —li va contestar el polit ordenança.

Sense demanar permís, entrà al quarto de «toilettes», sorprenent el senyor Montaner rentant-se les mans amb els guants posats.
—Vostè és el senyor Montaner?
—Sí —contestà amb displicència l'interrogat.

—Doncs jo sóc en Vachier i necessito que demà al matí quedi desembrossat el Palau, tota vegada que he decidit traslladar-hi el Departament de Circulació, la Guàrdia Urbana i els bigotis del senyor Ribé.

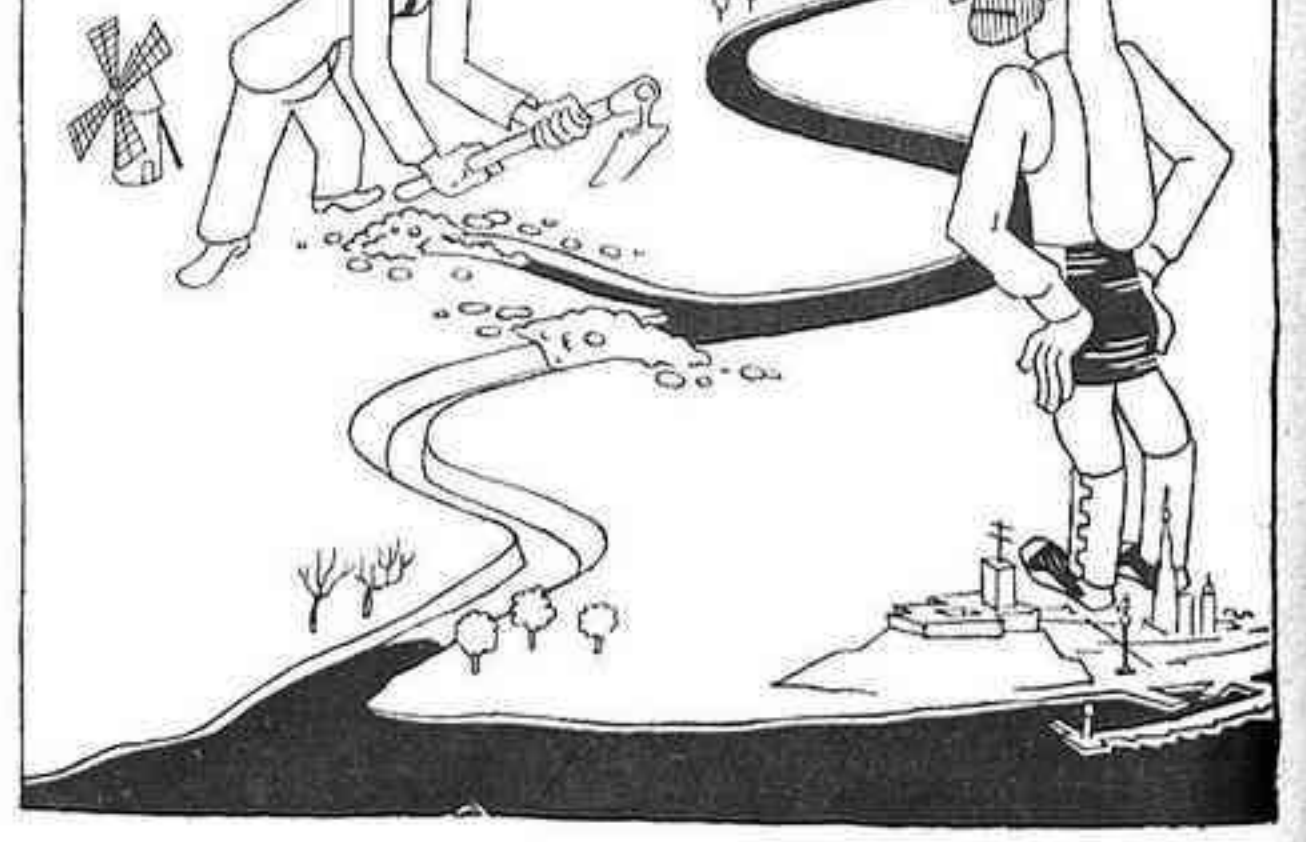
—Tendremos que hablar de esto.
—Qué hablar i que dimonis!
Demà a les nou del matí vindrà tot el Departament de Circulació en pes i si vostè no ha tret els mobles i els papers, ho tirarem tot al carrer.

—Pero el archivo...
—On és aquest arxivi?
—Mire usted, hay montones de documentos inapreciables.

El senyor Vachier va estirar un d'aquells arxius i li va sortir una novela pornogràfica.

El senyor Montaner es va tornar groc com la cera.

—Es cosa de las mecanografías, sabe?
—Res —li contestà l'home dels senyals lluminosos —, demà a les nou jo no el vull veure ni a vostè ni als mobles ni als papers.

—Sí, mira, tirant l'aigua al meu molí!...
—Vagi amb compte, que ja pujada...